DECENIILE SCURTE

Sigur că cititorul de presă experimentat, cel care nu-și poate refuza gazeta preferată, ca pe un medicament indispensabil (dar și plăcut, sperăm noi, cei ce facem să apară un cotidian) va zîmbi la citirea titlului și-și va zice, ca pentru sine: „Nu se mai lecuiesc ziariștii ăștia de tentația senzaționalului, de goana lor după „găselnițe" și va întoarce pagina, căutînd știri proaspete la rubrica „Telex". Cum să-l fac să înțeleagă că, de data asta, nu sînt vinovat, că nu calc pe potecile — recunosc — cît de bătătorite, ale nobilei noastre profesii și să-l determin să-și lase privirile să alunece în josul coloanei tipărite, încercînd să mă însoțească pînă la cel de pe urmă semn tipografic?

Argumentele invocației mele nu țin de matematici, ci de... realități. Din nou, îl asigur pe cititorul (posibil) al acestor rînduri, că nu umblu, cu luminarea, după sursele de epatare pe care le mai căutăm uneori și că afirmația mea are acoperire în fapte. Matematica limitează durata unui deceniu la cei 10 ani, cărora limbajul obișnuit le-a conferit un nume cu adînci rădăcini istorice.

În sport, însă, excepția își reclamă, și de această dată, prezența și nu numai din pricini subiective, ci — vai! — cît se poate de obiective. Pentru lumea arenei, ritmul anilor mai cunoaște încă o dimensiune, intervalul olimpic de 4 ani, a căror succesiune nu epuizează deceniul, ci îl leagă, unul de altul, dăruindu-se, de două ori și... jumătate, fiecăruia. În acest fel, vedem născîndu-se, de milenii, un puls viguros, specific, vital pentru întreaga suflare sportivă a lumii civilizate, tributară — în acest domeniu — celei antice.

Nici nu se stinseseră încă acordurile uriașei orchestre de mariachi, pe Stadio Universitario, din Mexic, și lumea întreagă se și gîndea la München și, implicit, la anul 1972. Așa se petrecuse și la Roma, și la Tokyo, prefațînd [illegible] unde Jocurile poposiseră, în calea lor de nobil nomad.

Națiunile au deprins noul puls și faptul este atestat de străduințele care se depun, cu mult timp înainte, pentru obținerea dreptului favorizant și de mare prestigiu internațional, de gazdă a unei ediții olimpice. În prezent, orașul bavarez, din inima Europei, și excentricul Sapporo japonez au și intrat pe versantul pasiv al istoriei sportive, întrucît au fost, deja, desemnate drept orașe ale Olimpiadelor anului 1972. Pentru J.O. de vară 1976 au intrat în competiție cîteva candidaturi, printre care cea a Moscovei a produs o mare impresie, dar alături de care figurează și alte orașe înscrise mai de mult pe lista de așteptare a multiplului eveniment quadrienal: Florența, Los Angeles, Montreal.

Pentru J.O. de iarnă, canadienii din Vancouver, deși încă neinvestiți cu onoarea de oraș olimpic, au și tipărit afișe cu cele 5 cercuri divers colorate, pe fondul unei superbe imagini a orașului străjuit de munți cu zăpezi îmbietoare, dar ca și ei aspiră, la aceeași distincție, Sionul elvețian, Montana-Cransul din Valea Ronului, care reunesc nu numai cîteva baze sportive remarcabile, dar și o frumoasă tradiție în disciplinele hivernale.

Încă un interval olimpic și iată-ne pășind în cel de al optulea deceniu al secolului nostru! Pînă în mult discutatul an 2.000 vor fi nu mai mult de 6 Olimpiade (fără cea din 1972) și lista pe pretendenți s-a și conturat pînă dincolo de 1980: Praga și-a depus ferm candidatura, iar discuțiile au abordat, în principiu, și alte propuneri vizînd cel de-al 8-lea deceniu.

Iată, prin urmare, că deceniile se dovedesc într-adevăr scurte, cînd este vorba să fie împerecheate cu sportul și că perspectiva, abordată cu mari intervale de timp înainte, le consumă cu un apetit demn de legendare personaje.

Calculele acestea, aparent lipsite de legătură cu mișcarea noastră sportivă, sînt, totuși, ancorate de fenomenul autohton al disciplinelor fizice. În tabloul general al realizărilor țării noastre, acordate cu perspectivele cele mai îndrăznețe, generația actuală, a celor angrenați în fenomenul sportiv, nu se înscrie cu un proiect pe care copiii de azi, constructorii de mîine ai țării, să-l preia ca pe un bun pe măsura cerințelor și aspirațiilor lor. Un astfel de dar ar putea fi acordarea unei ediții olimpice (de vară sau de iarnă) pentru unul din orașele României socialiste. Avem nu numai o astfel de datorie, dar și posibilități care nu vor întîrzia să se concretizeze, dacă primele măsuri nu vor întîrzia peste măsură. Pentru Olimpiadele deceniului 8 lista a fost deschisă. În cel de al 9-lea, altă generație ne va fi luat locul și nu ne va ierta pentru egoismul sau lipsa noastră de prevedere. De aceea, reînnoim mai vechea noastră propunere de a iniția acțiunile preliminare, de perspectivă și totuși de stringentă actualitate, în scopul obținerii, pentru România, a unei programări olimpice, încă în anii '80 ai secolului nostru.

Credeți-ne, dragi tovarăși de la C.N.E.F.S., deceniile au devenit scurte, mai ales în lumea noastră, a sportivilor. N-ați băgat încă de seamă?

Emanuel VALERIU

ÎNAINTEA C.M. DE HANDBAL

ECHIPA ROMÂNIEI PREZINTĂ ÎNCĂ UNELE CARENȚE, DIN FERICIRE UȘOR DE REMEDIAT

Cele două partide susținute recent de handbaliștii români la București și Sibiu au constituit ultimele teste, mai serioase, înaintea dificilei confruntări de forțe care este cea de a VII-a ediție a campionatului mondial. Firește că, ținînd seama de importanța competiției din Franța, ar fi fost de dorit ca aceste teste să pună echipa noastră în fața unui adversar mai valoros, cu o capacitate de ripostă tehnică, tactică și fizică superioară celei a selecționatei poloneze. În această situație este sigur că solicitările la care ar fi fost supusă selecționata română ar fi determinat concluzii mult mai nete, mai sigure în ceea ce privește alcătuirea programului de pregătire pentru ultima perioadă.

Dar, situația aceasta fiind, nu ne rămîne decît să privim lucrurile așa cum sînt și să încercăm, păstrînd tot timpul o rezervă impusă de replica palidă a adversarilor, să apreciem în ce măsură echipa noastră este gata de start. Vom lăsa, cu evidentă intenție, deoparte lucrurile care au plăcut și plac încă în jocul echipei noastre. Sînt destule și au adus în ultimul sezon o recoltă bogată în victorii selecționatei tricolore. Ele determină, pe de altă parte, ca reprezentativa țării să fie pe primul loc la cota pronosticurilor pentru [illegible] turneu final al C. M.

Acum să ne oprim mai bine atenția asupra unor aspecte negative care ar putea diminua (unele chiar destul de mult) șansele echipei în lupta pentru primele locuri. Esențial în această privință este faptul că sistemul defensiv al selecționatei, excelent pe perioada de 20—25 de minute — cu precădere la începutul partidelor — devine penetrabil, incoerent, fără sudură în celelalte minute. Aici nu-i vorba de căderi catastrofale, deoarece trecerea nu-i bruscă. Am putea spune că 10 minute echipa se comportă excepțional în apărare, 5 minute foarte bine, alte 5 sau 10 bine, pentru ca apoi nivelul calitativ al jocului să coboare pînă sub satisfăcător. De asemenea, contraatacurile, altădată arma ofensivă preferată a jucătorilor români, sînt azi lipsite de decizie. Se declanșează greu, [illegible], se renunță cu ușurință la continuarea fazei, iar [illegible]. Un aspect negativ este și acela că finalizarea a devenit schematică, preferîndu-se încercarea porții adverse mai ales de către jucătorii înalți și cu deosebire prin centrul apărării. Nu exagerăm dacă spunem că aproape s-au uitat combinațiile pe extreme, care apar rar și numai în fața unor adversari mai docili.

Desigur că nu ne aflăm în fața unor carențe iremediabile. Sînt doar chestiuni destul de facil de retușat, lucru pe deplin posibil dacă avem în vedere acumulările de cunoștințe tehnice și tactice de care jucătorii lotului dispun.

Călin ANTONESCU

Werner Vick, antrenorul handbaliștilor vest-germani, declară:

„Victoria asupra Iugoslaviei ne dă aripi noi"...

„Neașteptata victorie obținută asupra Iugoslaviei, în propriul fief al acesteia, relansează șansele noastre la apropiatul Campionat mondial și confirmă candidatura la una din medaliile ce vor fi puse în joc. Dacă îi vom învinge pe români, în grupa noastră, putem deveni campioni mondiali..."

Afirmațiile îi aparțin cunoscutului antrenor al formației R.F. a Germaniei, Werner Vick, care (se pare) a devenit optimist după rezultatul (21—20), cu totul reconfortant, obținut de elevii săi în fața valoroșilor handbaliști iugoslavi, unii dintre principalii pretendenți la coroana supremă ce va fi atribuită în seara de 8 martie la Paris.

Conform principiilor sale, Vick nu a modificat prea mult echipa prezentată anul trecut la „Cupa Națiunilor", deși poate că unele contraperformanțe (înfrîngeri în fața Cehoslovaciei, Norvegiei, un rezultat egal cu Olanda) ar fi trebuit să-l pună pe gînduri. Singura problemă care-l frămîntă la ora actuală este absența din formație a lui Munck (indisponibil), coechipierul celebrului Herbert Lübking, de la C. W. Dankersen, căruia, deocamdată, nu i-a găsit un înlocuitor; încercarea făcută cu Finkelman de la R.F. Berlin nu a dat rezultatele scontate.

Pe ce jucători va conta la C.M. reprezentativa R.F. a Germaniei? Bode (29 de ani) de la S.V. Hamburg și Rathjen (27 de ani) de la F. Göppingen; pentru cel de al treilea post de portar, Vick va alege între cei doi apărători ai butului echipei VfL Gummersbach (campioana țării), Podak și Kater.

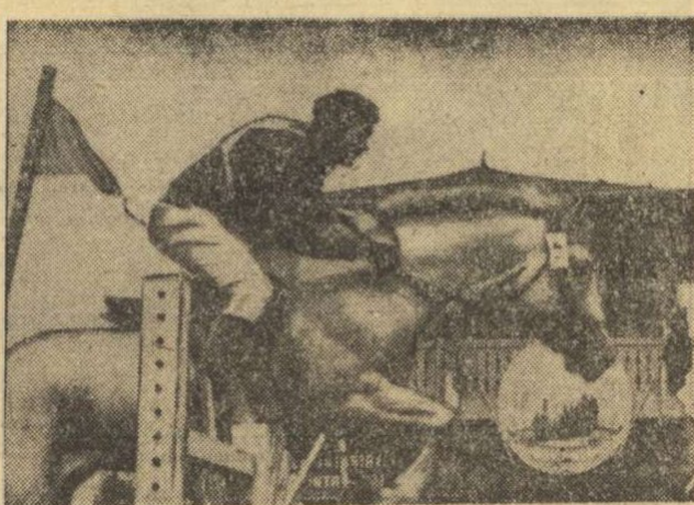
H. Lübking (peste 500 de goluri în 105 meciuri internaționale) a primit și de data aceasta investitura de căpitan al echipei. Alături de el vor mai evolua J. Brand (26 de ani), Feldhof (27), Schmidt (28) de la Gummersbach, Bucher (23), Müller (25) de la Frischauf Göppingen, Neuhaus (23) de la TUS Wellinghofen, Wehnert (23) de la Dietzenbach, Ahrendsen (22) de la THW Kiel și Moeller (23) de la Eintracht Dortmund. Singurii debutanți vor fi Rogge (21) și Goertz (24) de la Bad Schwartam.

Cartea de vizită a reprezentativei R.F. a Germaniei, țară în care activează 450 000 de jucători legitimați: 93 de victorii și 10 meciuri egale în cele 142 de partide internaționale susținute pînă la această oră.

SE PREGĂTESC VIITOARELE PERFORMANȚE

Au mai rămas puține zile pînă cînd lotul de pentatlon modern al țării va inaugura suita de concursuri — interne și internaționale — programate în acest an. Și nu sînt de loc puține: trei întreceri interne („Cupa primăverii", Campionatul național și Concursul republican individual) și șase cu caracter internațional, între care și campionatul mondial din Franța. Iată de ce încă de la începutul anului pregătirile pentatloniștilor fruntași se desfășoară într-un ritm intens, obiectivul central al anului fiind depășirea locului cinci ocupat anul trecut la mondiale și, bineînțeles, comportări cît mai bune în competițiile interne și internaționale la care sportivii vor lua startul.

Sub conducerea antrenorului Gheorghe Tomiuc, pentatloniștii au efectuat în luna ianuarie un stagiu de pregătire la munte (Poiana Brașov), accentul punîndu-se pe pregătirea fizică generală, îndeosebi a forței mîinilor și picioarelor și pe ridicarea capacității de efort, avîndu-se în vedere programul intens de pregătire și competițional încărcat din timpul anului. S-a lucrat, de asemenea, pentru tehnică la proba de scrimă.

C. Zamfir (Steaua) un pretendent serios pentru echipa națională

În această perioadă, pe bazele sportive ale Capitalei, pentatloniștii își continuă activitatea de pregătire, pe primul plan aflîndu-se, de data aceasta, latura tehnică (mai ales la probele de călărie, scrimă și tir) și antrenamente de rezistență, la natație și atletism. Există speranțe certe că la prima întîlnire oficială cu... cronometrele (10 martie) sportivii se vor afla într-o formă bună, care să le permită să abordeze cu succes sezonul competițional.

Modul cum Marian Cosmescu, Ivan Banet, Dumitru Spîrlea, Constantin Zamfir, Constantin Călina, Florin Mureșanu, Andrei Naghi și Constantin Toma au răspuns pînă acum la programul de antrenament impus de antrenor este o garanție că și activitatea lor competițională va cunoaște o reușită deplină.

PĂLTINIȘUL — UN DIAMANT NEȘLEFUIT

La nici 40 de km de Sibiu, sus în inima muntelui Cibin, plasată în mijlocul unei păduri de brad, stațiunea Păltiniș ar putea să fie prin frumusețea peisajului și, mai ales, prin condițiile ce le oferă, un rai adevărat pentru iubitorii sporturilor de iarnă. Spun ar putea, deoarece, în momentul de față, Păltinișul este aidoma unui diamant de primă calitate, scos din adîncurile pămîntului și aruncat într-un colț oarecare, neșlefuit, și, deci, lipsit de posibilitățile de a-și etala întreaga strălucire.

O stațiune cu aproape 1 000 de locuri, (fără a mai aminti de salba de cabane din jur, și ele cu peste 600 de locuri) și cu o pîrtie — **Oncești**, la numai 1 km distanță de centrul stațiunii, care dispune de un schi-lift, poate fi considerată un loc ideal pentru schiori. Și, totuși, **la Păltiniș nu se face schi! Și e normal să fie așa, atîta timp cît cei veniți la odihnă nu-și pot procura echipamentul necesar, iar schi-liftul, deși în bună stare, nu funcționează.**

Am căutat să aflu de la șeful stațiunii, **Ion Popescu**, de ce Păltinișul a devenit o stațiune de... pensionari, cu toate că majoritatea oaspeților sînt tineri. **L-am rugat să-mi explice de ce tot inventarul sportiv se rezumă la cele 10 perechi de schiuri și 11 săniuțe, cîte are în momentul de față centrul de închiriere a materialelor sportive din Păltiniș. Răspunsul primit, că la Păltiniș nu sînt amatori de schi și că cei ce vor să schieze vin cu echipamentul propriu, a fost infirmat chiar de funcționara care, în afara obligațiilor de serviciu, se ocupă și cu închirierea schiurilor și săniuțelor.** La întrebarea noastră dacă n-ar fi necesar să se găsească și bocanci de schi, pantaloni și hanorace pentru închiriat, ni s-a **răspuns că ar fi mai mult decît necesar, deoarece zilnic primește zeci de asemenea cereri, pe care nu le poate onora. Această** situație a fost recunoscută în fapt și de șeful stațiunii, cînd ne-a declarat că a solicitat asemenea materiale centralei din Sibiu, dar că a fost refuzat pe motiv de nerentabilitate.

Paradoxal ni se mai pare și faptul că schi-liftul de la Oncești este proprietatea O.N.T.-ului, care nu dispune de nici o unitate la Păltiniș. Să ne mai mire că funcționarea lui rămîne la bunul plac al mecanicului și că se încearcă justificarea acestei anomalii prin faptul că nu sînt... amatori?

Aceeași indiferență o manifestă și C.J.E.F.S. Sibiu care a organizat pînă acum un singur concurs de schi la Păltiniș!

Tot ce ne-a încîntat la Păltiniș, în afara peisajului montan, bineînțeles au fost planurile de dezvoltare în viitor a stațiunii, oferite de șeful stațiunii. Astfel, am fost informați că se va prelungi pîrtia de la Oncești pînă la vîrful muntelui, urmînd să aibă o lungime de 1 700 m, cu o diferență de nivel de 300 m. Pentru începători se va amenaja, în continuarea acestei pîrtii de la cabana Oncești, o alta de cca. 300 de m. Ambele pîrtii urmează să fie dotate cu un teleschi, iar pe platoul de la capătul pîrtiei să se construiască un elegant hotel cu 10 etaje.

Toate acestea sînt doar planuri de viitor. Ce fac însă în prezent cei care vin la Păltiniș și vor să schieze? Poate că cei ce răspund de această problemă vor ieși din hibernarea care i-a cuprins. Dar cît mai repede, pînă nu se sfîrșește sezonul de iarnă.

Dan VLAD

BULETIN C.M.

● În ziua de 24 februarie va avea loc, într-unul din saloanele hotelului Orly-Hilton, ședința Comisiei tehnice a F.I.H. care va discuta și va stabili maniera unitară de arbitraj. Această reuniune a forului tehnic internațional este așteptată cu multă nerăbdare deoarece, în ultimul timp, s-a semnalat o îngrijorătoare creștere a tendinței de folosire abuzivă a faulturilor și, în general, a jocului neregulamentar. Să sperăm că încercarea Comisiei tehnice va fi încununată de succes...

● În lipsa d-lui Emil Horle, președintele Comisiei tehnice, de coordonarea activității acestui for tehnic în prima perioadă a C.M., se va ocupa, în conformitate cu o decizie a F.I.H., conf. univ. Ioan Kunst-Ghermănescu, reprezentantul țării noastre. El va fi acela care va face instruirea arbitrilor în ziua de 25 februarie, explicîndu-le cum trebuie interpretate precizările regulamentului, în special în direcția reprimării jocului dur. Cu acest prilej va fi prezentat un film special făcut în sprijinul arbitrilor și realizat de F.I.H cu concursul federației române de specialitate și al echipei noastre Steaua. Regia filmului este semnată de cunoscutul cineast Tiberiu Olasz.

● Campionatul mondial ce va avea loc în Franța acordă nu numai obișnuitele trei medalii, confecționate din metale cu grad de prețiozitate diferit. Organizatorii vor onora cu un premiu special echipele clasate pe primele 8 locuri. Este vorba de calificarea în turneul de handbal ce va avea loc în cadrul Jocurilor Olimpice de vară de la München. Așa încît, calificarea în sferturile de finală ale C.M. aduce automat și biletele de tren pentru München. Într-un anumit fel, handbaliștii vor fi primii participanți, siguri.

CAMPIONATUL DIVIZIEI A LA POPICE

● La Reșița scorul etapei ● Jucătoarele din Tg. Mureș, în serie ● Meciuri pasionante la băieți

Campionatul diviziei A la popice a continuat sîmbătă și duminică cu desfășurarea etapei a XIII-a. În majoritatea meciurilor, victoria a revenit gazdelor.

FEMININ

METROM BRAȘOV — VOINȚA CLUJ 2 275—2 217 p.d. Gazdele au obținut — grație excelentei comportări a Liviei Reșteman, marcată cu 422 p.d. — o prețioasă victorie în cursa pentru evitarea retrogradării. Dar tot atît de bine puteau pierde, din cauza neașteptatei căderi a Elenei Clim (355 — iată unde duce lipsa de seriozitate în pregătire) și a Elisabetei Deak (348) fără veleități pentru ultimul schimb. Situația precară în care se află echipa brașoveană, nu-i permite antrenorului Gh. Reșteman să facă astfel de experimente. (Tr. I.).

HIDROMECANICA BRAȘOV — U.T. ARAD 2 347—2 267 p.d. Un succes meritat, principalele lui realizatoare fiind Margareta Rotter (434) și Viorica Orghidan (425). Din echipa arădanelor, am reținut comportarea Voichiței Babuțiu: 416 p.d. (CAROL GRUIA — coresp. principal).

C.S.M. REȘIȚA — VOINȚA BUCUREȘTI 2 569—2 472 p.d. Cinci din cele șase sportive ale echipei gazdă au înregistrat rezultate peste 400 p.d., stabilind scorul etapei. Maria Stanca și Ildiko Zsizsik au doborît fiecare cîte 456 popice, iar de la bucureștence s-au remarcat C. Petrușa și Cornelia Grecescu cu 440 și, respectiv, 438 p.d. (D. PLAVIȚU — coresp.)

VOINȚA CONSTANȚA — VOINȚA TG. MUREȘ 2 244—2 316 p.d. Lidera clasamentului, cu două jucătoare în formă deosebită (Chețan și Fökövi) a obținut toate punctele puse în joc, în fața unei formații care cedează foarte greu pe teren propriu. (C. POPA — coresp. principal).

PETROLUL PLOIEȘTI — RAPID BUCUREȘTI 2 278—2 197 p.d. Joc de factură tehnică modestă. Au corespuns așteptărilor doar Polixenia Gavrilă (403), Mioara Antohi (400) de la gazde și, respectiv, Elena Cernat cu 392 p.d. (A. VLASCEANU — coresp. principal).

GLORIA BUCUREȘTI — LAROMET BUCUREȘTI (amînat).

MASCULIN

RAFINĂRIA TELEAJEN — VOINȚA TG. MUREȘ 5 107—5 134 p.d. Imprecizia lui Gh. Mircea (776) i-a costat scump pe localnici. Cei mai buni: Gh. Silvestru (R) — 931 și Șt. Ördög (V) — 903. (Fl. ALBU — coresp.).

GAZ METAN MEDIAȘ — OLIMPIA REȘIȚA 5 288—5 241 p.d. Meci de mare tensiune, cîștigat datorită unui plus de precizie. S-au remarcat: I. Tontscu (944), A. Chirilă (940) de la învingători, I. Micoroiu (959) și I. Bălaș (910) de la reșițeni. (Z. RÎȘNOVEANU — coresp.).

CONSTRUCTORUL BUC. — VOINȚA CLUJ 5 052—5 030 p.d. Cunoscînd mai bine particularitățile arenei, bucureștenii au cîștigat, dar nu fără emoții, la o diferență de numai 22 p.d. Cele mai bune rezultate: D. Deneș — 883, I. Popescu — 866, D. Ilie — 855, A. Popescu — 843 de la Constructorul și, respectiv, Gh. Szabo — 877, V. Fritz — 870 și Șt. Szabo — 851 p.d. (FL. SANDU).

PETROLUL PLOIEȘTI — VOINȚA BUCUREȘTI 5 195—4 827 p.d. Partidă fără istoric, în care ploieșteanul C. Vînătoru a dat dovadă de o mare precizie în lansarea bilei: 955 p.d. (I. TANASESCU — coresp.).

FLACĂRA CÎMPINA — C.S.M. REȘIȚA 5 114—4 913 p.d. O victorie comodă. P. Purje (877), Al. Vartic (872), C. Dumitru (864) de la gazde, I. Tismănaru (877) și C. Cristoi (840) de la oaspeți au fost cei mai siguri jucători. (C. VIRJOGHIE — coresp.)

C.F.R. TIMIȘOARA — RAPID BUCUREȘTI 4 981-5 037 pd. Deși au condus, sperînd într-o victorie, timișorenii au pierdut la ultimele schimburi. S-au evidențiat Lupa — 872, Szücs — 842, Raba — 842 (C.F.R.), Mântoiu — 859, Petru — 852, Tudor — 849 de la Rapid. (C. CREȚU — coresp.).

STEAUA VA LIPSI DE PE AFIȘUL CAMPIONATULUI REPUBLICAN PE ECHIPE?

La 7 martie se va da startul într-o lungă competiție pugilistică de amploare: Campionatul republican pe echipe.

Pînă la această oră, s-au înscris următoarele echipe: Progresul Brăila, P.A.L. + Voința Brăila, Voința Satu Mare, Motorul Arad, Crișul Oradea, Dinamo Brașov, U.M. Timișoara, Electroputere Craiova, Voința București, A.S. Armata Tg. Mureș, Rapid București, Metalul Plopeni, Metalul București, Dinamo București, Metalul Bocșa Română, C.S.O. Baia Mare, Ind. sîrmei C. Turzii, C.S.M.-Voința Cluj, A. S. Armata Cluj.

După cum se poate observa, o serie de cluburi fruntașe nu figurează în lista înscrierilor. Este vorba de cluburile bucureștene Steaua și Progresul, de cele din Galați sau Constanța. Se așteaptă ultima clipă sau, într-adevăr, aceste echipe vor lipsi de pe agenda întrecerilor?

Oricum, astăzi, la ora 17, cu ocazia tragerilor la sorți, care vor avea loc la sediul Federației, se va cunoaște lista definitivă a participanților.

CELE MAI REUȘITE CAMPIONATE ATLETICE DE SALĂ

(Urmare din pag. 1)

ta în ultimele două evoluții ale sale am revăzut o copie la scară a lui Eddy Ottoz. Maturitatea în concurs, cursivitatea în alergarea peste garduri, siguranța și relaxarea în cele două curse de 6,6 sec în răstimpul de șapte zile, la numai 0,2 sec de recordul mondial al celebrităților americane, mă face să cred că, la garduri, Perța pășește în rîndurile atleților de clasă mondială. Rămînem la garduri, căci *Valeria Bufanu realizează pentru a treia oară în acest scurt sezon indoor 7,2 sec, REZULTAT „CU PRETENȚII" LA VIENA.*

În evidentă revenire de formă se află Ioan Șerban. Siguranța cu care a trecut ștacheta la 2,12 m (normă românească pentru campionatele europene), dar mai ales dorința vădită de afirmare pe plan mondial, constituie lucrul cel mai important.

În această întrecere a „seniorilor", copiii s-au strecurat și ei, nu fără a fi băgați în seamă. Pornind de la Monoranu, care a dominat sprintul, Costel Ionescu și Alina Popescu, ambii cu noi recorduri la lungime, Dumitru Scrab și Gh. Suha în alte două probe cu noi recorduri, putem considera că *tînăra generație a completat excelent spectacolul atletic.*

Pe scurt, *un campionat republican de sală care, prin performanțele sale* (au fost și unele mici excepții), SE POATE ÎNCADRA PERFECT ÎN SERIA MARILOR CONFRUNTĂRI ATLETICE DIN LUME.

Referitor la performanțe, aș dori totuși să fac o precizare. Cred că pista de zgură din sala 23 August și cea de tartan de pe stadionul Karaiskakis din Atena au un singur lucru comun: culoare roșie. Or, este știut că *întrecerile „europenelor de sală" se vor desfășura pe piste de lemn și de tartan, deci în condiții mai bune decît cele oferite atleților noștri în prezent la complexul sportiv „23 August". Aceasta dă actualelor performanțe UN PLUS DE TĂRIE, iar sportivilor noștri încrederea fermă că acolo, la Viena, POT FACE CHIAR MAI MULT DECÎT SE SPERĂ DE LA EI. Le doresc succes.*

Scrisoare din Brașov

VICTORIA, ADICĂ ADEVĂRUL SPORTIV

Belphegor este aspru dar drept atunci cînd ne dirijează spre ideea că un tele-comentator sportiv care se respectă și care ne respectă, s-ar cuveni să simtă pe umeri plăcuta povară a împlinirii atît a unor cerințe telegenice cît și a altora, mai de adîncime, „telegenetice". Am în vedere nu numai disponibilitățile culturale în genere, ci și acea calificată și pasionată aplecare spre fenomenul sportiv, totdeauna definitoriu pentru ființa umană — homo ludens. Dacă viața savantului este armată de binecunoscuta deviză „cuget — deci exist", opțiunea sportivului: „pot, deci exist" nu este mai puțin bogată în semnificații. Amintiți-vă de acel superb „Bravo, Năstase!" prin care, în fața unui Wimbledon stupefiat, Năstase, cel din afară, îl elogia lapidar pe Năstase — lăuntricul, adevăratul învingător. Aceste două egal de nobile tentative omenești — a ști și a putea — nu sînt în esență contradictorii și nici măcar divergente: reușitele lor superioare, specia le consemnează și le salută cu același cuvînt-poem: Evrika!

În această perspectivă, comentatorul sportiv este chemat să compună, împreună cu beneficiarii săi direcți, o veritabilă traiectorie euristică la capătul căreia victoria celui mai bun să capete irizațiile de metal prețios ale adevărului. O traiectorie, firește colorată, fiindcă, cel puțin în principiu, adevărul sportiv — victoria — se realizează sub auspiciile artei.

Belphegor și noi, ceilalți, nu cerem decît posibilul, cuvenitul. Și poate nu am fi siguri că rămînem totuși realiști, dacă slalomul plin de savoare al scrisului chirilic, ca și volutele comentariului oportun și grațios întrerupt, amintind de o... cristiană (ce vreți, sînt brașovean) nu ne-ar sfîșia, periodic, pînza indulgenței printr-un simplu dar teribil de convingător: „Ei da, iată că se poate..."

Florin FELECAN

P.S. În aceste rînduri din urmă am „numit" doar pe doi dintre depozitarii stimei noastre de prieteni sinceri ai sportului. Fără cel mai mic efort mnezic aș putea prelungi lista preferaților pînă la zece. Printre care — riscînd să-l decepționez pe Belphegor — l-aș trece fără ezitare și pe Radu Cosașu...

SANCȚIUNI DICTATE DE FEDERAȚIA ROMÂNĂ DE HALTERE

Recent, Biroul F.R. Haltere a analizat munca desfășurată în cadrul unor cluburi fruntașe, a unor antrenori ai lotului republican și a unor sportivi fruntași luînd măsuri corespunzătoare.

Pregătirea în cluburi a fost apreciată drept total necorespunzătoare în ultima vreme, datorită faptului că obiectivele privind îndeplinirea performanțelor superioare nu au fost realizate. La unii sportivi fruntași, rezultatele au înregistrat un regres. În consecință, Biroul federal a hotărît retrogradarea antrenorilor Ștefan Achim (Steaua) și Alexandru Cosma (Dinamo) de la categoria I la categoria a II-a pe timp de trei luni, cu începere de la 1 martie a.c.

Pentru comportare ireverențioasă față de forurile superioare și nesupunere față de dispozițiile date de federație, sportivii Vasile Bădescu și Emeric Covaci au fost excluși din lotul republican.

(Urmare din pag. 1)

PROPAGANDA SPORTIVĂ ARE NEVOIE DE PROPAGANDĂ!

zit, au citit sau au văzut este adevărat. Uimitor de simplu!...

Dar complicațiile propagandei sportive încep tocmai de la simplitatea ei aparentă. După părerea noastră, greșeala cea mai mare care se face în acest domeniu este faptul că — aproape fără excepție — se confundă PARTEA cu ÎNTREGUL.

Și atunci sarcinile propagandei pentru sport sînt socotite rezolvate dacă:

● A fost pavoazat un stadion;

● S-a editat setul de afișe „Copii, practicați înotul!", difuzate și la mare, dar și la munte;

● În fața lotului de fotbal care pleacă — să zicem — în Cambodgia a fost citită o conferință, aceeași pe care au ascultat-o popicarii invitați în Suedia;

● La postul de radio București a fost schimbat — după 6 ani — programul de gimnastică de înviorare și înlocuit cu acela, poate, de acum 12 ani! (Și exemplele ar putea continua).

Lăsînd la o parte mica ironie, devine clar că — de fapt — toate acestea, și încă multe altele, se înscriu în aria propagandei pentru sport, că numai din îmbinarea lor armonioasă, făcută cu discreție dar și cu inteligență, se poate sconta într-un succes REAL și nu numai într-unul de DARE DE SEAMĂ.

În general, scuza principală care se aduce în explicarea slabei eficiențe a propagandei sportive (refrenul, laitmotivul — dacă doriți — multor luări la cuvînt sau referate întocmite în această problemă) o constituie baza materială precară — un fenomen într-adevăr real în sportul românesc. Dar, a reduce la aceasta totul, a aștepta stadioanele, bazinele de înot, sălile, patinoarele artificiale, ski-lifturile etc. și apoi a începe o acțiune energică de atragere a populației către activitățile sportive, ni se pare nu numai foarte simplist, dar de-a dreptul antidialectic.

În toate domeniile activității materiale și spirituale (și atunci, de ce nu și în sport?) propaganda este motorul așezat în față care trage după el uriașul vehicul al societății. Lipsa unor amenajări, în număr suficient, pentru practicarea exercițiilor fizice nu poate fi total ignorată (și mișcarea sportivă nu trebuie să se resemneze în fața ei), dar și în aceste condiții caracterul formal pe care îl are în multe cazuri propaganda pentru sport nu poate scăpa atenției.

Din păcate, la recenta Plenară a CNEFS majoritatea discuțiilor pe această temă s-au învîrtit tot în jurul bazei materiale, fără ca cineva să încerce să pătrundă, chiar și sumar, în universul de structură al problemei.

Propaganda sportivă are drept prim obiectiv invitarea omului la mișcare. Pentru care nu este neapărat nevoie de uriașe stadioane, ci doar, uneori, de un geam deschis dimineața în dormitor, de aleea unui parc, de o cărare. Ne gîndim că printr-o bună propagandă se poate dezvolta gustul pentru cartea sportivă, pentru filmul sportiv, se poate decapita concepția stupidă, care persistă încă în multe minți, cum că sportul ar fi o îndeletnicire primară. Cui altuia decît propagandei sportive trebuie să-i revină misiunea nobilă de a convinge că o națiune aptă pentru Sport este aptă pentru sănătate, progres și prosperitate!

Actualele mijloace folosite la noi sînt, însă, învechite, demonetizate prin repetare, **depășite de viață, stîrnesc fie indiferența, fie zîmbete.**

...Un afiș... un pliant... o conferință... zece steaguri în loc de patru...

Pe deasupra se poate constata că cei însărcinați cu propaganda pentru sport au fost, în foarte rare cazuri, ei înșiși sportivi și deci nu cunosc sportul și, probabil, nici nu-l iubesc. De aceea asistăm de regulă la pledoarii uscate, neconvingătoare, în care sînt date foarte multe citate, dar foarte puțină experiență personală.

Nu vom ignora, desigur, aportul încă insuficient al presei, radioului, televiziunii, al caselor de cultură, al filialelor Consiliului pentru răspîndirea cunoștințelor cultural-științifice în acțiunea de atragere a maselor spre educație fizică și sport.

Iată de ce ni s-a părut că titlul pe care l-am ales acestor însemnări răspunde ideii noastre: PROPAGANDA SPORTIVĂ ARE NEVOIE DE PROPAGANDĂ. Și, desigur, încă de multe altele. Dar, despre aceasta altădată.